

Часопис виходить тижнями: у середу, п'ятницю і неділю

Читайте сьогодні:

- Міжнародна інформація (стор. 1).
Б. Сивенко. Штер в Україні (стор. 2).
Джесс О'Донел. Тирани за залізною заслоною (стор. 2).
В. Василевко. Політично-господарські мотиви розколу світу (стор. 2).
В. Непирович. Володимир Великий (стор. 3).
Мартин Задеса. Треба виступи принцеси мати (стор. 3).

Адреса редакції й адміністрації: Neu-Ulm, Ludwigsstrasse 10.

Останні 750 тис. альєнтських воїнів у Німеччині

БЕРЛІН. (РШТ). 24 липня. Як виходить з повідомлення агенції АП, у Німеччині тепер є близько 750 тис. альєнтських воїнів, що виконують окупаційну службу. З цього числа найбільшу частину становлять советські воїни — 300-350 тис., далі йдуть англійські — близько 200 тис., американські 130 т., французькі — 100 тис.

Сталін звільняє австрійських полонених

МОСКВА. (РШТ). 24 липня. Генеральний секретар Сталін сьогодні повідомив, що СССР незабаром почне звільняти австрійських військовополонених і до кінця цього року звільнити їх усіх.

Нільність народжень в Англії

ЛОНДОН. (ББС). 24 липня. Протягом перших трьох місяців 1947 року кількість народжень в Англії і Велсі помітно збільшилася і досягла найбільшої цифри за останні 27 років — понад 241 тисячу.

За незалежність колоніальних народів

БАТАВІЯ. (ББС). 24 липня. У зв'язку з війною в Індонезії, ново-зелидська федерація прагне з'єднати до Світової федерації профспілок з закликом взяти на себе ініціативу виступу на Сесії Об'єднаних Націй за незалежність колоніальних народів.

Поборюють нелегальних втікачів

ЛОНДОН. (ББС). 24 липня. Згідно з повідомленням кореспондента агенції Ройтер із Гамбургу, число втікачів із советської зони до англійської зони, а потім до Нижньої Саксонії, останнім часом дуже збільшилося. Щоб запобігти дальшому напливові втікачів, англійські окупаційні чинники підняють на всю довжину 500-кілометрового кордону поліцейні а'єднання і прикордонну сторожу. Приблизно 16 тис. втікачів із советської окупаційної зони пробивається щомісяця до Нижньої Саксонії.

БЕРЛІН. (Га). 24 липня. Головнокомандувач збройних сил в Німеччині генерал-лейтенант Л. Клейн заявив, що всіх німців, які перейшли з советської до американської зони, буде повернуто назад, бо, як додає він, між альянтами існує така домовленість і, крім того, втікачі були б великим обтяженням для американської зони.

Запитний лист розіслано

ПАРИЖ. (Зюдвестфунк). 25 липня. Комісія співпраці остаточно схвалила запитний листок. Його негайно було розіслано до всіх 16 країн, що беруть участь у паризькій конференції з приводу Маршалового плану. Відповіді цих країн на запитний листок мають надійти до Франції щонайпізніше 3-го серпня.

Бірма стане самостійною

ЛОНДОН. (ББС). 24 липня. В англійській Верхній палаті сьогодні оголошено, що на наступній Сесії англійського парламенту (носеми) буде подано законопроект про надання незалежності Бірмі. Доки не буде створено перехідного уряду, урядові функції виконуватиме теперішній уряд. Якщо бірманські Установчі Збори виступять про вихід Бірми з числа членів англійської імперії то члени, то навіть і тоді відносини між обома країнами залишатимуться дружніми.

Програма наступної Сесії ОН

БАД НАВГАИМ. (Дена). Згідно з повідомленням ББС, в Нью-Йорку опубліковано в п'ятницю порядок денний наступної Сесії Об'єднаних Націй, що починається 16-го вересня. Він складається з 43 точок, серед яких є, між іншим, палестинське питання, англо-єгипетський конфлікт, ставлення до Еспанії Франко і застосування вета-пос-тійними членами Ради Безпеки.

США не схвалюють війни в Індонезії

БАТАВІЯ. (ЮП). 23 липня. Один комунікат індонезійського уряду повідомляє про важкі бої на західному побережжі Суматри і висад голландських десантних частин у Бамбангу на південному побережжі східної Яви. Голландські збройні сили зайшли до Проболінгу, одного з найбільших портів східної Яви. З голландського боку офіційно повідомлено, що, в інтересах збереження військових таємниць, не можна опублікувати подробиці. І тільки голландська морська флота повідомляє про п'яномірний висад десантних частин на східному і північному побережжі Яви. Індонезійські урядові чинники підтверджують швидке просування голландського війська. Англійський міністер закордонних справ Бевін заявив у Нижній палаті, що Англія прагне, щоб голландсько-індонезійський конфлікт було полагодишено якомога швидше.

За твердженням часопису „Ньюс Кроїк", голландський прем'єр-міністер л-р Бель сказав, що, на його думку, військові дії в Індонезії триватимуть недовго. Королева Віл-

гельміна в своїй відозві заклала голландське військо в Індонезії бути мужнім і дисциплінованим. А проте, як виходить з останніх повідомлень, навіть у самій Голландії не всі ставляться однаково до військових заходів у Індонезії. Так, на масових зборах 30 тис. слухачів секретар комуністичної партії Голландії Павль де Грот заявив, що на знак протесту проти колоніальної війни робітники багатьох амстердамських підприємств оголошать страйк. Профспілка торгових і профспілка транспортних робітників вирішили бойкотувати вантаження будь-яких товарів до Індонезії. Соціалістичне Об'єднання профспілок ще стримується від таких дій, вважаючи, що генеральним страйком не можна домогтися швидкого припинення конфлікту.

В колах Об'єднаних Націй припускають, що один із членів ОН — а при цьому насамперед мають на омі СССР — звернеться до Об'єднаних Націй з вимогою втрутитися в індонезійський конфлікт. Експерти американського державного департаменту заявляють, що США покищо

не спроможні перебрати на себе роль посередника в Індонезії. Однак, буде розслідувано всі можливості, щоб припинити бої, що загрожують знищити індонезійські великі запаси, так конче потрібні для відбудови світу. Загалом у США панує погляд, що своїми військовими заходами в Індонезії Голландія підраває симпатію американських урядових кіл до неї. Агенція АП повідомляє навіть більше: в Америці чути голоси, що розцінюють бої в Індонезії „як загрозу світовому миру". „Нью-Йорк Таймс" приходить до висновку, що голландці односторонніми діями самі порушили угоду про перемир'я і зауважує: „Це щось більше, ніж війна між Голландією та Індонезією. Якщо станеться, що ця війна, така спочатку обмежена, пошириться через Яву і Суматру далі, то її наслідки дадуться взнаки цілій Азії".

БАТАВІЯ. (ББС). 24 липня. Голландські частини здобули вчора Черібон — один із важливіших портів на північній Яві. Повітряна флота бомбардувала індонезійські літаки.

Японія погодиться на сепаратний мир?

ТОКІО. (Наф). 21 липня. Вищі службовці японського уряду заявляють, що японський уряд ладен, коли на те піде, укласти також сепаратний мир з США.

Представники японського уряду висловили своє задоволення з приводу американської пропозиції розпочати переговори в справі мирного договору з Японією. Проте вони висловили вагання, чи варто починати мирні переговори без участі СССР.

Один з міністрів японського уряду побажав, щоб у підписанні японського мирного договору взяли участь всі альянти.

ЛОНДОН. (ЮП). 23 липня. Як оголосило сьогодні увечері московське радіо, Росія не може погодитися на американську пропозицію взяти участь в конференції 14 націй, що має опрацювати напрямки мирного договору з Японією. Советський Союз вимагає, щоб цю справу обговорила Рада міністрів.

ЛОНДОН. 23 липня. Згідно з повідомленням ББС, СССР відхилив запрошення взяти участь в конференції з приводу мирного японського договору, що відбувається 19-го серпня у Вашингтоні. Советську пропозицію — передати всю справу на розгляд чотирьох міністрів у Лондоні — у Вашингтоні вважають за непрактичну, бо з цією роботою, мовляв, куди краще справляться 11 націй — членів Далекосхідної комісії.

Два уряди в Індії

НЬЮ-ДЕЛІ. (Дена-Ройтер). 22 липня. Минувалої суботи тут оголошено склад урядів обох домініонів Індії — Індустану і Пакистану. В комунікаті, виданому віцекоролем Індії, говориться, що кожен уряд самостійно регулюватиме свої справи. Зате в питаннях, що стосують-

ся обох домініонів, обидва уряди радитимуться між собою.

ЛОНДОН. (Наф). 22 липня. Згідно з повідомленням бюро англійського прем'єр-міністра, пост англійського високого комісара в новій державі Пакистан перебере на себе Л. Г. Сміт. Англійським

високим комісаром в Індустані буде Т. Шоу.

Л. Г. Сміт, що ще недавно був англійським амбасадором на Близькому Сході і майже під час всієї дипломатичної кар'єри перебував в арабських країнах, почне виконувати свої функції з 15-го серпня.

Заборона комуністичної партії в Китаї

НАНКІН. (Наф). 21 липня. Китайська державна Рада, найвищий виконавчий орган китайського уряду, минулої п'ятниці схвалила програму мобілізації всіх ресурсів і сил на боротьбу з комунізмом і одночасно підтвердила припинення всіх стосунків з комуністами,

що їх підтепер вважають за „заколотників".

В програмі мобілізації запропоновано набір до військової служби, мобілізацію до праці, а також заборону збройних сил китайського центрального уряду матеріалами,

потрібними для боротьби з комуністами. Крім того, з огляду на небезпеку заколотів, обмежено свободу слова і свободу зібрань і передано до рук уряду контроль над пресою, заробітною платнею і виробництвом. Страйки і акти саботажу заборонено.

ЛЬОЗАННА. (РШТ). 24 липня. Підготовка Комісії Міжнародної Організації Втікачів (ІРО) ухвалила взяти під свій захист і опіку фотослужбовців.

ЛІСБОНА. (ЮП). За політичну діяльність заарештовано в Португалії багато офіцерів. („Штутгартер Накхріхтен", 24. 7.).

ВІДЕНЬ. (ЮП). Австрія одержуватиме пошкодження 85 тис. тонн польського вугілля, за що Австрія платитиме американським долларами.

ЛОНДОН. (ББС). 23 липня. Сьогодні в Нижній палаті запитали Бевіна, як стоїть справа з дружинами-російськими 15 англійських громадян. Як виходить з відповіді Бевіна, англійський амбасадор в Москві звернувся до заступника советського міністра закордонних справ Випієвського з проханням пояснити йому, що робиться з цією справою.

РИМ. (Дена). Американський міністер економіки В. Клейтон прибув до Риму.

НЬЮ-Йорк. (ЮП). Економічна і соціальна Рада ООН ухвалила заснувати Міжнародний дитячий фонд, що дасть змогу понад 3 мільйонам сиротинських і втілических дітей одержувати щоденно долатковий харчовий приди на 200 калорій.

РАНГУН. (Дена-Ройтер). 23 липня. Бірманська поліція заарештувала вчора заступника голови виконавчої Ради і 9 інших членів уряду. Одного з них поліція застрелила, коли він намагався втекти.

КАІР. (ДПД). Між обома арабськими провідниками, що живуть у вигнанні, Абд ель Крімом і Великим Муфті Єрусалиму Гуссейні відбулася у педілю в Каїрі перша зустріч.

ПАРИЖ. (Радіо-Беромонстер). 24 липня. В присутності дружини аргентинського президента сенатори Перон французький міністер закордонних справ Бідо і аргентинський амбасадор у Парижі підписали нову торговельну угоду, на підставі якої Аргентина дає Франції приблизно на 600 мільйонів аргентинських песо кредитів.

СІНГАПУР. (РШТ). 24 липня. Колоніальний міністер президент Індонезії л-р Шаріф відіхав вчора до Індії.

ЄРУСАЛІМ. (Дена-Ройтер). Упочі проти повстання джидієвських терористів, озброєні гранатометами і автоматичною зброєю, напали на англійську головну квартиру, поблизу Тель Авіву. Інша група вчора вчора вбила в казармах Мустафа в Єрусалимі. Поліційне авто, що наїжділо на підмогу англійцям, висаджено в повітря.

БУДАПЕШТ. (РШТ). 23 липня. Сьогодні схвалено в Угорщині новий виборчий закон.

ВАШІНГТОН. (Дена-Ройтер). Державний департамент США у середу подав до відома, що Польща не одержуватиме від США ніякої допомоги. Польський уряд — а він відмовився взяти участь в обговоренні Маршалового плану! — не одержить жодної частини з 350 мільйонів доларів, призначених для допомоги європейським країнам після припинення діяльності УНРРА.

НЬЮ-Йорк. (Дена-ІНС). Економічна і соціальна Рада ООН ухвалила задовольнити прохання Угорщини прийняти її до складу організації ЮНЕСКО. За цю пропозицію голосували 10, проти 1, а 7 делегатів утрималися від голосування. Проти був делегат Куби. Він називав теперішній угорський уряд недемократичним і намагав, щоб Об'єднані Нації застосували проти Угорщини тих самих заходів, що й проти Еспанії Франко і грудні минулого року.

ВІТЕР З УКРАЇНИ

ТИРАНІЯ ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

(За американським часописом „Newsweek“ від 14/VII 1947 р.)

Перебуваючи на еміграції, за сотні й тисячі кілометрів від Рідних Земель, ми жадібно прислухаємось до найменших пісок з преси і радіо, вісток з далекої й водночас близької й дорогої вам Батьківщини. Нам, людям, що в масі своїй добре знайомі з тамтешнім режимом, не трудно відрізнити зерно фактів від агітаційної половини, дійсний стан і саромну правду від барабанного бою бреші.

Останнім часом, з весни п. р. почавши, ми день-у-день чуємо, слухаючи „вітру-хвилю“ з України, як наполегливо і завзято наші батьки, брати і сестри змагаються за крайній урожай і живна, фактично за кусень хліба. Ми чуємо й читаємо про те, що вже на весні п. р. там проголошено кампанію за „ліквідацію печі“ („Радянська Україна“, ч. 79). Яка, мовляв, може бути печ для справжнього будівника соціалізму, а зокрема і особливо для ентузіаста-колгоспника, коли треба забезпечити хлібом „драйву соціалізму! Тільки ворог народу може поглинається на якусь і там втому, погане харчування та інші „класово-ворожі властивості“. — Прашій, Іване, — директивно каже „товариш політкомісар“ (заступник директора МТС по політичній частині), — і не зважай на втому!

І шумить українська земля — та не піснями, як колись М. Рильський писав, а директивами і закликами „партії та уряду“, сарвом колгоспного не відремонтованого як слід реманенту (яким проте треба добути рекордний урожай) і добрим лексиконем колгоспних бригадирів.

І слухаючи останні радіоповідомлення про те, що в Запорізькій області три колгоспники за день в'язали разом 20.840 снопів, читаючи в „Радянській Україні“ — органі ЦК КП(б)У грізні догани і погрози на адресу „неробів-саботажників, підіривників соціалістичного врожаю“, ми дуже добре уявляємо собі, з яким величезним напруженням сил доводиться працювати колгоспникам і робітникам МТС під час жнив. А ми знаємо, що з не меншим напруженням сил українська людина працювала і під час весняної сівби, чи по тамтешньому — посівкампації. І тоді так само українські колгоспники вже вдовіла вминалися не холодною волницею біля криниці, а гарячим гірким потом на колгоспних лавах. І це в умовах хронічного голодування, бож торік Україна мала неврожай, а допомогти їй хлібом Сибіру та інших врожайних областей „старший брат“ не здогадався.

Що й казати! Вкляють в Україні сучасні володарі — „керівники партії та уряду“ загвинтити шруб, зміють витиснути з української людності останні краплі фізичної сили, влацючись до найрафінованіших засобів примусу. (Згадайте, приміром, розпорядження сплачувати трактористам за всі літні роботи аж восени, залежно від остаточних наслідків жнив і „планового розподілу“ врожаю). З цього погляду нам, українцям на еміграції, хвиля етеру, отой очікуваний „вітер з України“ не привносить нічого втішного. Він завдає нашим серцям лише тугу й біль на згадку про надлюдську підвильку пропавших земляків.

Повідомлення говорять, що врожай обійшов в Україні п. р. справді добрий і героїчні зусилля трудящих України не були даремні. Про це свідчать не лише суто-совєтські джерела, але й повідомлення кореспондентів різних іноземних агенцій.

Проте, ми знаємо: зібраний робітничими руками українців на Рідних Землях багатий урожай не задовольняє заслабнувши відпочинку „завдання після важкої ціло-

річної праці і недоїдання. Їх справа була виростити і зібрати урожай, а розподіляти його будуть „керівники партії“. Розподіляти пляпою, керуючись не інтересами пролупеця цього врожаю — українського селянина, а інтересами партійної кліки, збіюократілої верхівки державного апарату, що цупко тримається тепленьких урядових посад. Український колгоспник і тракторист, на думку кремлівських володарів, давно вже зник жити одним ентузіазмом і вірністю комунізму. Тож він і далі житиме наголодь, споживаючи крихти, приділені йому соціалістичною державою, після забезпечення українським хлібом комуністичних рухів у Китаї, Кореї, в державх-сателітах та в інших закутках земної кулі.

З того самого радіо та преси ми довідусьмося також, що кремлівський уряд вже місяців два тому оперує на міжнародному форумі хлібом цього річного врожаю. Напр., Англії він обіцяв спочатку 650 тис. тонн, потім, мріючи відхилити Англію від США, збільшив обіцянку на 6 млн. 500 тисяч тонн, а коли це не вдалося, ладен уневажнити свою обіцянку, під претекстом розходження в ціні. У Чехо-Словаччині комуністи ще не цілком прибрали до своїх рук суспільно-політичне життя. Помітні навіть деякі вагання щодо орієнтації — на Захід чи Схід держати курс господарського життя? Тож Кремль не турбується — чи лишиться достатня кількість збіжжя, щоб не голодував селянин і робітник України та Білоруси, — а силкується піднести політичну вагу і ролю чехо-словацьких комуністів і для цього пропонує зовсім неоголошений Чехо-Словаччині 200 тис. тонн пшениці і 200 тис. тонн корму для худоби!

Коли ми ще пригадаємо собі, скільки матеріальних ресурсів, насамперед, колгоспного хліба поглинає ненаситна армія совєтських урядовців — отой страхотливо розбухлий „сов-парт-апарат“, поглинають „охоронні спокую“ совєтського громадянства — від міліції починаючи і комісарами безпеч та найбільшою в світі армією кінчаючи, — то це ще більше підтверджує, що втішатися багатим урожаєм в Україні нашим землякам не доведеться.

І постає питання: невже має право держава — як би гарно вона себе не називала і якими б величними ідеями не прикривалася — закривати трудові любий 45-мільйонний український народ і видувувати з нього останні життєві соки, розпоряджаючись плодами його праці як лаше заманеться, привираючи сам народ і далі на голодування?

Невже держава, що входить до ОН і шбито визнає засади ОН, має право з допомогою хліба робити міжнародну політику не в інтересах власної людності, що цей хліб випродукувала і гостро його потребує, а в інтересах даної партії, точніше навіть, в інтересах партійної олігархії, що прикривається давно набридлим і фальшивими фразами про світову комуністичну революцію?

Ми знаємо відповідь на ці питання: вона може бути лише негативною — так у нас, як і в наших читачів. Збиткуватися й діяти всупереч потребам власної людності жадна держава не має права. Це істина в наш час самозрозуміла і, очевидно, широкий світ її знає. Але коли він зробить з цього організаційні висновки — сказати наперед важко. В кожному разі, страждання і жертви українського народу, що століття промовляють про печувати і несправедливі криниці, ще не „скінчені“. А скінчити їх, задовольнивши ісправно висловлені доволити вимоги українського народу щодо власної суверенної держави, давно пора! Б. СИВЕНКО.

Минулого тижня група американських кореспондентів повернулася з подорожі по совєтській зоні Німеччини. Один із цих кореспондентів, Джеймс О'Донел, що є головним представником берлінського бюро американського часопису „Newsweek“, дає в останньому числі часопису цікавий звіт про цю подорож, яку він вважає вже „останнім пресовим турне західних репортерів до совєтської зони“. Констатує, що там тоталітарний режим ще дуже посилився після відновлення Совєтських братів у Парижській Конференції, кореспондент іскраво описує напружену атмосферу за залізною заслоною.

Під час мандрівки по індустріальній Саксонії та в більш приміській зеленій Тюрингії, я не міг не порівнювати цієї подорожі з моїм першим турне по цих же місцях зловішим літом 1939 року.

Політична тиранія, яка існує тут сьогодні, відрізняється від тиранії гітлерівської тільки одним: влітку 1939 року великі маси німецького населення підтримували тиранічний режим; сьогодні тиранія, встановлену росіянами, підтримують лише німецькі комуністи та кілька тисяч колаборантів. Маси населення — з усіх клас — підком ворожі до неї. Навіть саме повітря, що ним дихають тут, політично напружене. Населення дуже різко реагує на цю чужоземну тиранію, і знову його охоплює полум'я найлютішого націоналізму, створеного Гітлером.

Коли кавалькада з п'яток американських авт, що везли кореспондентів США, в'їжджала до німецьких міст — Дрездену, Ваймару чи Єни — швидко навколо неї збирались схвилювані маси, і група совєтських офіцерів, що „супроводжували“ нас, швидко тонула в цьому натовпі. Підком звичайно, що діти чекали від нас шоколяди, але дорослі хором в один голос вигукували: „Боже,

коли ж повернуться, нарешті, американці?“

Кожний, навіть найдурніший з німців знає, що цього можна сподіватися тільки тоді, коли спалахне третя світова війна, та війна, що, правдоподібно, буде розвиватися на вже зруйнованій бомбами німецької землі. І все ж таки, за моїм припущенням, серед західних німців близько 50% сподіваються цього, близько 25% вважають це неминучим. Але в совєтській зоні, здається, 90% з журбою бажають цього.

Вже п'ятихвилинного перебування в східній зоні досить, щоб усвідомити собі цю пародію політичної атмосфери за залізною заслоною. Ось чому нас увесь час супроводжували совєтські офіцери, навіть під час їжі, під час інтерв'ю, супроводжували кожну милю нашої подорожі в зоні. В Дрездені нам не дозволено було самим піти до оперового театру. У Ваймарі нам відмовили в проханні зробити одногодинну прогулянку по місту.

Високі німецькі чиновники, з якими ми зустрічались, були виключно з СЕД (комуністи). Номінально в зоні існує ще три політичні партії, але місцеве управління усіх п'яток державних областей підком у розпорядженні СЕД.

Лише на периферіях тиранії трошки пробивалась правда. Проф. теології Гікман, що є головою Християнсько-Демократичного Союзу в Саксонії, висловив сумнів щодо „свободи“ Союзу вільної німецької молоді, хоча це єдина організація, яка користується підтримкою держави, тоді як інші не вважаються „вільними“. Але він мусів увірвати мову, побачивши суворий погляд російського офіцера, що був присутній під час інтерв'ю.

Другою, більш хороброю душею був Гуго Шраде, директор заводу Цайса в Єні. Коли ми запитали його, що сталося на його фабриці 22-го жовтня 1946 р., він, кидаючи примий погляд в обличчя роси, відповів: „Серед ночі, протягом менш, ніж 4 години, окупанти силоміць захопили 300 найкращих наших техніків і вивезли їх до Совєтського Союзу“.

Найцікавішим було інтерв'ю з совєтським генерал-майором Іваном Колесніченком, військовим губернатором провінції Тюрингії. Його головна квартира міститься у Ваймарі — в місті концентраційного табору Бухенвальд.

Починаючи з березня 1946 р., коли росіяни силоміць з'єднали популярну соціал-демократичну партію з непопулярною партією комуністичною, непокірні соціал-демократи постійно шезали на російській зоні. Соціал-демократи в Берліні й Західній Німеччині повторювали не раз, що їхніх східних товаришів ув'язнено в Бухенвальді. Ми прохали дозволу відвідати табір, але генерал Колесніченко відмовив.

Критикуючи поширені чутки в західній пресі, він відокремив „Берлінський Телеграф“ (СРД). Я пригадав йому, що саме в цьому часописі найчастіше вказувалося на те, що соціал-демократів ув'язнено в Бухенвальді. Генерал усміхнувся: „Німецькі чутки? Німецька публічна опінія? Цей недостойний німецький часопис? Ми маємо російське прислів'я: „Собака лаяє — вестер носіт“.

Але собака бреше надто голосно — у Ваймарі, в совєтській зоні, по всій Німеччині.

З англійської переклада І. С.

Політично-господарські мотиви розподілу світу

(Дві економічні паралелі)

Ще наприкінці червня дехто сподівався, що Схід не піде на явний спочатку господарський, а потім політичний розкол світу, а намагатиметься, з одного боку, формально-дипломатичними дорогами через міжнародні конференції, різні демарші приспати увагу народів Заходу, а з другого боку — через свої агентури — комуністичні партії і насильства підірвати довіря чесних людей до можливого тривкого миру. Багато більше політиків дивилося на цю справу тверезо, холоднокровно, об'єктивно і оцінювало Маршалів план як остаточну проблему, яка повинна заставити СССР, нарешті, „пустити червону фарбу“. Це й сталося.

Ми хочемо українському громадянству відкрити заслоны і з'ясувати, чи можлива будь-яка згода між Сходом і Заходом та на яких підставах? Ми були давно цього твердого переконання, що це неможливо. Але дехто з Заходу в це вірив і ще досі не залишає остаточної надії.

Треба віддати належну справедливість Дж. Маршаллові, кол. начальника американського генштабу, що його план частинної відбудови світу, саме тієї частини, що найбільше постраждала — Європи, глибоко і далеко задуманий. Суттю, йдеться не тільки й не стільки про відбудову Європи, а про речі більше засадничі, принципові, саме — про всебічне стримання, загамування деструктивного, руйнівного, „перманентно-революційного“, а як такого, шкідливого й ворожого

впливу східного тоталітарного імперіалізму на європейський Захід, а через нього на інші континенти світу.

Ми знаємо з творів Леніна й Сталіна, що вони завжди дивилися і дивляться на СССР як на форпост, базисну світової революції. Сталін поклявся над могилою Леніна, що він буде послідовно це завдання виконувати, дарма, що для людських очей і деяких наївних політиків він в 1943 р. формально пропустив свій третій Комуністичний Інтернаціонал. Форма лише змінилась, а лінія, програма, суть їх залишилась одна й та сама.

З погляду західної демократії можна було розраховувати на усіх політичних ініціатив Маршала в тому разі, коли СССР відмовиться від своєї комуністичної експансії на Захід, тобто від програми Леніна-Сталіна, і єдиним фронтом, хоч іншими дорогами, піде на відбудову зруйнованого світу і соціально-економічне примирення. Чи можна було припустити, що СССР на це погодиться, тобто, чи погодиться підпорядкуватися демократичному Заходу? Ясно, що ні. Не з політичної амбіції, бо її на Сході немає, ні, а просто тому, що в Москві всі думають, що „гнілий Захід“ завмирає, а „ох oriente lux“, червона зірка ратування людства зійшла на Сході і саме туля мають бути звернені очі усіх „гніаних і голодних“. У цьому диалектичному думанні є своя логіка.

З історії совєтської дипломатії знаємо, що Літвінов — кол. міністер закордонних справ подавав проєкт Сталінові про орієнтацію на Захід.

Але проситантові не пощастило й він опинився у неласці. Сьогодні ми є свідками другої такої справи, яка вийшла цього разу з-поза меж СССР, яку подано як пробний камінь для перевірки щирости заяв і тверджен політиків Сходу про їхні „демократичні настановлення“. Цю спробу відкинуто й збійковано.

А йшлося навіть не про суто-політичні, а лише економічні справи, про спільні економічні концепції європейської політики, про принцип. Тоталітарно-колективістична система господарства і державного управління, якщо вона сама не хотіла себе заперечити, мусіла від всьох розмов на цю тему відмовитися і вона це зробила, не схотівши покірності самовбивством. З економічного погляду тотально-планове господарство Сходу з централізованим керуванням на великих просторах не могло примиритися з господарським приватно-капіталістичним регіоналізмом Заходу, який не заперечує, хоч обмежує приватну господарську ініціативу і власність в інтересах держави. Маршалів план передбачав усунення життєвих кордонів між державами і встановлення вільних ринків, що, звичайно, не на руку СССР. Отже ставалася ціла історія — розбіжності й протиріччя економічних інтересів Сходу й Заходу виявили слабкі політично-ідеологічні суперечності, які завжди існували, але не виставлялись на перший план. У даний час їх здемасковано, тобто утворено такі обставини, коли СССР мусів свої політично-ідеологічні настанови навчати цаломі.

Тепер ясно, що тільки воєнні обставини примусили альянс імперіалізм східного комунізму, але про тривале примирення за даний час і мови не може бути. (Далі буде) В. ВАСИЛЕНКО

Володимир Великий

Історія України з нас багато вчить, як своєю діяльністю прислужилися розвитку її цивілізації батьківщини. Вони викликають у нас подив і вдячність, любов і пошану.

Минає час, проходять віки, але пам'ять про цих людей не зникає. Слава про діячів своєї давнини, про їхні дії і вчинки не затьмарюється невблаганним часом. Любов до них говорить у серцях вдячних нащадків все тим же ясравим негасимим вогнем.

Багато ушавлених людей знає нашу історію. У Пантеоні немирущих діячів України однією з найчільніших постатей є Володимир Великий, творець і організатор першої держави українського народу, річниця з дня смерті якого минає 28 липня. Володимир — один із перших князів могутньої Київської держави, або, як її ще називають, Київської Русі, блискучий полководець і визначний політик, талановитий дипломат, реформатор, що своїм віром Христовою освітив землю українську і всю Східну Європу.

У IX ст. в Подніпров'ї і прилеглих до нього областях виникла могутня українська Київська держава. Складалася вона з українських, а також інших слов'янських племен і народів Східної Європи. Наприкінці IX ст. ця держава дійшла такої сили й могутності, що всі сусідні народи мусили зважати на неї, як на першорядну політичну силу.

За князювання Володимира Великого (976-1015 рр.) Київська держава була найсильнішою в Східній Європі. Найвищий розквіт її пов'язаний з діяльністю Володимира. Під його владою опинилася величезна територія. На заході межі його влади сягали до Кракова й Прусії, на півночі — до Балтійського і Білого морів, на сході — до Волги і на півдні — до Криму й Кавказу.

Виникла й розвивалася Київська держава в безпастійній боротьбі з ворогами.

Україна першою сприймала удари кочового Сходу, своїми грудьми бороняла Західну Європу. Боротьба з степовими нападниками була основним завданням київських князів. За часів Володимира боротьба із степом набула кульмінаційного вершка: дика й войовнича печенізька орда раз-у-раз напала на київські землі. Протидією всьому князюванню Володимира невтомно боровся з ордою. Він виставив високі вали на кордонах держави, будував укріплені міста над річками Стугною, Сеймом, Трубежем, Сулою, заселяв прикордоння людьми.

Боротьба із степом відбирала всі сили народу, — в ній одна з причин пізньої відсталості України від держав Західної Європи. У X ст. Україна не була відсталою країною. Вона йшла попереду багатьох європейських народів. Вона тільки пізніше, через особливі умови, що в них потрапила наша країна, взявши на себе основний тягар боротьби із Сходом, відстала від Західної Європи.

Ставши великим князем Київським, Володимир об'єднав під своєю владою всі землі, успадковані від свого батька Святослава Завойовника. 982 року він звільнив від полонів загарбану нами Галичину й Волинь, приєднав також українські міста Перемишль і Червень (Забужжя). Проводячи війну з латвійським племенем ятвигів, він поширює межі держави до берегів Балтійського моря. Володимир князь абас про зміцнення зв'язків між окремими частинами держави, зміною системи управління.

Володимир не обмежувався традиційною політикою Київських князів — поширенням кордонів і об-

кладенням даниною підлеглого населення. Як і його батько Святослав, він бере участь у європейських справах того часу, підтримує складні міжнародні відносини. Географічне становище Київської держави на великих річкових шляхах, які з'єднували Дніпром Балтійське море з Чорним морем, а Волгою з Каспійським морем, визначало її політичні зв'язки: на північ з Візантією, на Сході з Хозарським каганатом і на півночі з Скандинавією. Проте найважливішими були зв'язки з Візантійською імперією.

Як видатний державний діяч, Володимир зрозумів, яким важливим заходом об'єднання його імперії буде християнська релігія з її пишною обрядовістю, виключеними формами, освіченням і добре організованим духовництвом, з шільно пов'язаними з християнством книжністю, освітою, мистецтвом. Державна релігія на Україні, як і по інших країнах, буде вірним помічником політичної влади, всіляко сприятиме зміцненню Київської держави. З цього погляду Володимир вирішив духовно наближити свою державу до Візантії, прикрасити її блиском і величчю візантійської релігії і культури.

„Шукаючи заходів для зміцнення державного організму і своєї влади над ним, Володимир, очевидно, вирішив звернутися до Візантії. Візантія і її столиця Константинополь, або новий Рим, як його називали, був у той час в очах тодішнього світу вінцем культури, слави, могутності, подібно до того, як раніше ним була столиця римських імператорів. Різні творці нових держав, які виникали в той час, намагалися осягти себе і свою владу блиском і славою цього світового світильника і для цього поріднитися з візантійським імператорським домом“ (М. Грушевський). Поріднитися з візантійським імператором прагнули, як і Володимир, володарі багатьох європейських держав. Але константинопільський уряд ухилився від цього, бо візантійці вважали шлюб їхніх царів з варварами за нерівний.

Щоб досягти шлюбу, Володимир використав критичне становище імперії. Проти неї повстали болгар. Візантійський імператор Василь II довго зазнавав невдач у цій війні. Особливо скрутним стало становище імператора, коли 987 року проти візантійців повстав у Малій Азії талановитий полководець Варда Фока. Імператор мусив уздатися по військову допомогу до Києва. За це Володимирові була обіцяна рука царівни Анни. З свого боку князь зобов'язався християнитися і запровадити християнство у своїй державі.

Коли надіслане Володимиром вісько привидишло повстання Варди Фоки і для імперії минула небезпека, віроломні візантійці відмовилися виконати обіцянку про шлюб Володимира й Анни. Щоб примусити Візантію виконати договір, Володимир пішов війною на її кримські володіння, обложив фортецю Корсунь (Херсонес). Через кілька місяців впала фортеця, а за нею й усе кримське узбережжя опинилося під владою князя. Це примусило Василя II погодитися на шлюб Анни й Володимира, який відбувся в Корсуні. Там же, очевидно, відбулося і хрещення князя. Шлюбний зв'язок Володимира з імператорським домом ніяк не можна вважати за васальну залежність Київської держави від Візантії. Володимир, як і його син Ярослав, був незалежний щодо Константинополя.

Запровадження християнства на Україні, дату якого літопис відносить до 988 року, мало величезне політичне й культурне значення. Разом з новою релігією були запозичені елементи візантійської культури й освіти. Вже за Володимира почало-

ся широке будівництво церков, монастирів і організація шкіл при них. Володимирові належить побудова ушавленої Десятинної церкви у Києві, на утримання якої він віддавав десятину частину прибутків. З Греції і Болгарії князь запрошує священників і єпископів, архітекторів, художників, майстрів. З грецької землі на Україну привозять образи, книги. Разом з християнством прийшла на Україну писемність. Церкви й монастирі стають осередками освітньо-культурного життя, тут складаються літописи — основне джерело наших відомостей про цей період історії українського народу, перекладаються давньо-слав'янською мовою релігійні книжки.

Різні землі й племена Київської держави, раніше об'єднані лише політичною владою князя, після хрещення Русі слугують релігійній і культурній зв'язці.

Після запровадження християнства зросла міжнародна вага Київської держави. Київ налагоджує зносини не тільки з Візантією, а також із католицькими державами Заходу, як рівний певноправний член християнської громади.

Вітрильником через океан! 25. 6. 1947 р. із Дуврського порту виїшов у море шотландський вітрильник „Lovely Lady“. Моряк Орсборн думає переплисти ним, без навігаційних допоміжних засобів, Атлантичний океан. Якщо дозволить обставини, Орсборн має намір спати лише по 4 години на добу.

На Фоті: Орсборн востаннє вимахує рукою з свого судна „прощай“, покидаючи Дуврський порт.

(Девя - ІНП - Більд).

Політичні зв'язки Києва зміцнюються шлюбними союзами. Польський король Казимір був одружений з дочкою київського князя Марією. Молодша дочка Ярослава, сина Володимирова, була одружена з угорським королем Андрієм, старша Лизавета — з ушавленим норвезьким королем Гаральдом Гардара. Ще одна дочка Ярослава — Анна вийшла заміж за французького короля Генріха I.

Важко збагнути і пізнати все значення Володимира Великого, в якому втілювалися усі найкращі риси української владі.

В пам'яті народу назавжди залишилася постать Володимира, як великого і розумного організатора могутньої української імперії, найдавнішого осередку українського державного життя.

В. НЕМИРОВИЧ.

Передплачуйте,

читайте

і поширюйте

«Українські Вісті»

Малій фейлетон

Треба всюди приятеля мати

Всі ми добре пам'ятаємо фольклорну бабу, що поставивши у церкві всім святам по свічку, ліпить і чортівні свічку. Бачать люди й розважають, щоб там не ліпила, бо то ж, мовляв, вража сила. Але баба обернулася:

Не судіте, люди:
Ніхто його не відає,
Де по смерті буде.
Чи у неба, чи у пекла
Скажуть вікувати,
Треба всюди, добрі люди,
Приятеля мати.

Своїм прагненням „всюди приятеля мати“ ця фольклорна баба нагадує нам сучасну совєтську бабу. Адже ж і совєтська баба, як і її фольклорна колега, спочатку ставила свічки всім „совєтським святам“ — Марксові, Енгельсові, Ленінові, Сталінові, комунізму, інтернаціоналізму, матеріалізму, атеїзму... А далі давай ліпити їх і тим, кого вона досі вважала за „вражу силу“: Петрові Великому, Суворову, Іванові Грозному, митрополитам, патріархам, демократизму, панславізму, російському націоналізму... Останнім часом, додержуючи принципу „треба всюди приятеля мати“, совєтська баба почала ліпити свічки і націоналізму взагалі. Ось, прикладом, в совєтському часописі „Радянська Україна“ ч. 100 читаємо:

Усвідомлення народом світу своїх національних інтересів, свого національного суверенітету і прагнення відстояти їх трактуються багатьма англоамериканськими пропагандистами і політиками як джерело чвар, як перешкода до встановлення тринального миру.

Отак, як бачимо, свічку ліпить совєтська баба „чортів“, тобто націоналізму. Вона національний суверенітет народів світу боронить від англоамериканських пропагандистів та політиків, що нбито вважають його „як джерело чвар, як перешкоду до встановлення тринального миру“. От яка вона, ця совєтська баба, богомільна, людялюбна та чутища до долі поневолених народів. Але про те, що совєтські пропагандисти та політики оте „усвідомлення своїх національних інтересів, свого національного суверенітету“, ну, скажімо, українським народом, трактують у себе в ССРСР як контрреволюцію і що за прагнення національного суверенітету ЧК-ГПУ-НКВД винищило мільйони того ж таки українського народу, — про це совєтська баба аж чирить. А чому? Та тому, що, за народним висловом, чуже вона, совєтська баба, бачить і за просом, а свого не хоче бачити і перед носом.

Та обійшло про це, слідкуймо далі за совєтською бабою, як вона, уже ставши навколійши, ставить ще одну свічку націоналізму:

Всіляко нападаючи на принцип національного суверенітету і право незалежного державного існування народів, приповзали англоамериканський світовий панування заважають при цьому, що Британія і США завдяки історичним умовам існування цих країн і принципам їх державного устрою найбільш пристосовані до „включення“ в міжнародну „обмеження національним суверенітетом“

Оце вам друга свічка, що її совєтська баба ліпить націоналізму, ну, прагнучи, що це правда. Але ж англоамериканці ще тільки „заявляють“ про це, а совєтська баба вже „включила“ в себе народи „з обмеженим національним суверенітетом“. Естонія, Латвія, Литва, Польща, Румунія, Болгарія, Югославія, Чехо-Словаччина — це ж неперечний факт отого „включення“. Совєтська баба не „заявляла“ і не патала їх, чи вони „пристосовані“ чи „непристосовані“, — вона сама „пристосовува-

ла“ і „включила“ їх так, що вони зголодніли, і раді б простягнути руку по шматочок американського хліба, але совєтська баба не дозволяє їм цього робити.

Одначе гвинимо, що робить совєтська баба далі. Вона ліпить націоналізму ще й третю свічку, а приліплюючи її, б'є перед націоналізмом поклопи:

Імперіалісти тим більше бояться заради лозунга державної самостійності нації, що в основі націоналістичної боротьби виконують нову, демократичну державність на роді.

Не заперечуємо. Може й справді імперіалісти бояться цього. Але ні менше бояться тієї націоналістичної боротьби і совєтська баба. Бо якщо вона цього не боялася, вона не славилася б на „українській пресі“ Косціорів, Постишів, Хрущових та Кагановичів, не укладала б договорів з сусідніми державами, щоб винищувати і на їхніх територіях українців, не поновляла б на скитальницях української національності по всьому світі, які „в огні націоналістичної боротьби виконують нову, демократичну державність“. Бойться цього совєтська баба, ще й не бойться!

Отак, поставивши ще кілька свічок націоналізму, совєтська баба, як і треба було сподіватися, наприкінці ліпить сама собі величезну свічку:

В авангарді прогресивних сил, які борються за мир, стоїть Радянський Союз, який своєю справедливою політикою і своєю передовою ідеологією рівноправності народів і дружби між ними допомагає поступовому викриттю і ліквідації всіх агресорів і згуртуванню сил, які борються за мир і безпеку.

Отаким же свічку ліпить сама собі совєтська баба. Вона, совєтська баба, за її ж таки твердженням, і „найпрогресивніша“, і „найдемократичніша“, і „найсправедливіша“. Але нехай безстороння людина поцікавиться тим, скільки в неї торем, концтаборів, напальських робіт, лісорозробок і кого саме туди запроторено, нехай поцікавиться також, з якою ретельністю совєтська баба викорчує все національне інших народів, крім, звичайно, російського, і як вона в найменших закутках ССРСР примусово насаджує все російське, нехай поцікавиться, як совєтська баба, всупереч „сталінській конституції“, одним розчерком пера ліквідує цілі совєтські республіки, нисележ з їхніх історичних теренів цілі нації, — тоді та людина справді пізнає, що то за „прогресивна“ істота ота совєтська баба і яка її „передова ідеологія“. Та вона ж не що інше, як катувальниця для всіх народів, яких совєтська баба, за її виразом, „включила“ сама в себе.

А що вона, ота совєтська баба, ліпить свічки націоналізму взагалі і удає з себе його захисниця, то робиться це лише тому, що —

Треба всюди, добрі люди,
Приятеля мати.

Мартин Задека.

ЗАКЛИК

Українські Установи та всі Громади доброї волі прошали не забувати про потреби Українського Вільного Університету в Мюнхені, Версальському, 4-й, а поможуть університетської бібліотеки книжками.

Кожне друковане слово, кожну цув'язку, що зберігається у приватних руках, або залго забрав місця на полицях наших установ, прагнемо з подякою для бібліотеки.

Проф. В. Щербаківський в. р.
Ректор У. В.

ОГОЛОШЕННЯ

За зміст оголошень Редакція не відповідає

НОВИНА ЄВРОПЕЙСЬКОГО КНИЖКОВОГО РИНКУ В ПЕРЕКЛАДІ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ!

Вже вийшла з друку голосна сатира знаменитого англійського письменника й журналіста ГЕОРГА ОРУЕЛА під наголовком

„Колгосп тварин“ ПРО РЕВОЛЮЦІЮ ТРУДЯЩИХ І ЩО З ТОГО ВИЙШЛО!

Ця гостра сатира на т. зв. комуністичний лад, що вийшла недавно в Англії, Америці й Франції, стала видавничою сенсацією наших днів.

Видавництво „Прометей“ дістало згоду Автора на видання його книги в Українській мові. Автор згодився теж написати окреме вступне слово до Українських читачів про себе і про свої погляди на східний експеримент.

Книжку можна придбати в книгарнях і кооперативах.

Якщо вони ще не мають її, хай замовлять в кооперативі „КОС“ — Мюнхен, Розенгаймерштрассе 46а.

Ціна книжки — 8 н. м. Вислається теж і поодиноким замовникам за готівку або післяплатою. Найкраще слати гуртові замовлення, щоб не платити кожному зокрема коштів пересилки.

УВАГА!

УВАГА!

КНИГА — ПОШТОЮ!

Найкращі книжки до читання видає книжкове товариство

„Універсальна бібліотека“

НОВІ ВИДАННЯ (червень-липень)

СЕРІЯ „Історичне минуле“

1. А. Кашенко. Під Корсунем — повість, 176 стор. ціна 8=рм
2. А. Кашенко. Зруйноване гніздо — повість, 164 стор. „ 7=рм
3. А. Чайковський. Козацька помста — істор. оповід., 64 стр. „ 6=рм

СЕРІЯ „Пригоди на суходолі, на морі і в повітрі“

1. В. Гай. Мандрівка в безлість — фантастична повість, „ 8=рм
2. В. Еффер. Заколот атомів — фантастична повість „ 10=рм

СЕРІЯ „Народна бібліотека“

1. С. Черкасенко. Україна — поезії 2,50=рм
2. Остап Вишні. Гуморески випуск перший „ 3=рм
3. Остап Вишні. Гуморески випуск другий „ 3=рм
4. Микола Хвильовий. Я (романтизм) „ 3=рм

Крім того, оголошуємо передплату (лише за готівку або післяплатою) на Т. Шевченка

КОБЗАР (повне видання)

том перший (друге видання), 128+VIII стор. „ 8=рм

том другий 128 стор. „ 8=рм

Наклади всіх книжок обмежені

Усі ці книжки можна набути лише за готівку або післяплатою по адресі: Regensburg, Gunglhofer-Siedlung, Siegfried Str. 4 „Ukrainische Kunst“.

Попущення більшої кількості примірників даємо знижку до 20%.

У комісії видання не даються.

Замовлення виконують точно і акуратно.

ЖАДАЙТЕ ПО ВСІХ КНИГАРНЯХ.

Вийшла з друку і

ПОСТУПИЛА В ПРОДАЖ КНИЖКА

Проф. ОЛЕКСАНДРА ПАЙЕЙКА

Українська стенографія

підручник для шкіл і самонавчання. ціна 25 н. м.

ШКОЛАМ І КНИГАРНЯМ 20% ОПУСТУ

Замовляти: ОМЕЛЯН МАКОГІН, München 8,

Amersberg Prinzregentenstr. 65/L.

ВІДКРИТО СВИЧКАРНЮ
в таборі Новий Ульм:

Райнгардт казарне, бл. „Б“
кв. 20, ТРУФАНЮК.

Замовлення приймають в мате-
ріалу замовників.

Виконують добродісно і швидко.

3 огарів даю 70% знижок.

Увага!

Читайте тижневий журнал
української демократичної
думки „На Чужині“! Препе-
рату приймає без жадних фор-
мальностей Ваш антономаш
або кожний німецький пошто-
вий уряд всіх трьох зон. Німе-
цьчина за видатку 4 марок на
місяць.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

4-го червня 1947 р. в таборі Регенс-
бург, осели, на 49-ому році життя по-
мер український адвокат Ілля Ваку-
ловський. Смерть настала через не-
вдачу операції ноги (параліч крові).
Покойник залишив сава й дошку.

Ілля Вакуловський народився 1898 р.
на Чернігівщині. Під час підвезення
Української держави 1617-20 рр. брав
активну участь в національних рухах
на Україні, був поручником українсь-
кої Народної Армії, активно боровся
проти більшовицької навали, зокрема
під Крутами, де дістав 4 рани. За ін-
титуційну працю та людей доброї волі
на його могилі збудовано пам'ятник.
13-го липня, на 40-й день після смер-
ті відправлено плахиду, в якій брав
участь численне громадянство.

Ф. КОВАЛЕНКО.

Есперанто в Університеті

Мова Есперанто не така то ста-
ра, але вона чимраз більше поши-
рюється в світі. У різних школах
високих і середніх так в Європі,
як і за океаном присвячують їй чим-
раз то більше уваги. Дуже поши-
рена вона є, між іншим, в Арген-
тині, Бразилії та інших державах
Південної Америки. На високих
школах подавали її досі, часто як
предмет палубов'язковий. Як дові-
дуємось, недавно на Мюнхенському
університеті уділено мові Есперан-
то Катедру, яку доручено докторові
Зігфрідові Ціглерові президентові
Есперанто-Унії.

Подіємо що так важливу подію
в есперантському русі, щоб зверну-
ти увагу і нашого громадянства на
Есперанто, бо мова ця як між-
народна передовсім має для нас
сьогодні може багато більше зна-
чення як будь-яка чужа мова.

Мова Есперанто в своїй будові
дуже легка до опанування так, що
по яких двох-трьох місяцях — на-
віть не дуже то інтенсивної праці
можна вже досить добре опанувати
її, щоб свobodно порозуміватись за
її допомогою.

На жаль, про українських еспе-
рантистів, як і взагалі про еспе-
рантський рух між нами чомусь
так мало говориться, хоч маємо
певні відомості, що й у нас не
бракує есперантистів.

Ще слід підкреслити, що при-
хильники цього руху надзвичайно
перейняті ідеєю солідарності. Це
підтверджують факти, що напр., ні-
мецьким есперантистам закордонні
пересилають харчову допомогу. Та-
ку ж допомогу одержують і поль-
ські есперантисти, головни із Шве-
ції. Нас може такі допомоги не
ковче цікавлять сьогодні, зате за
всю цю потребу нам шукати
зв'язків з чужими націями, так в
інтересі цілонціональним, як і осо-
бистим.

Ще може б належало згадати,
що тепер дуже сильною стала ка-
толицька Есперанто-Унія, яка
має чимало членів і між німець-
кими католиками есперантистами.

Тож не шкодило б мова й нам
зостановитись над цими сиравами
та не лишатись позаду інших націй.

Ест.

Комунікат

Сповідасмо наше громадянство,
що українське студентство на емі-
грації, розуміючи вагу хвилини і в
почутті відповідальності, вирішило
об'єднатися в одну стану органі-
зацію, щоб таким чином викорис-
тати всі свої сили на спільне зма-
гання до спільної мети.

Четвертий, назвачений З'їзд
Центрального Союзу Студентства і
Третій зичайний з'їзд Центрально-
го еміграційного Союзу Українсько-
го Студентства, що відбулися рівно-
часно 28-го червня ц. р. винесли
таку спільну постанову:

Розшуки

— Описковича Микола писати
на „Українські Вісті“ для Дмитра.

— Анатолій Сидор розшукує дво-
різну сестру Тоню та Лізу Бредихіну,
Тоню Шиневу. Адреса: „Ukr. Visti“,
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

— Рідних і знайомих — відгукніться
на адресу „УВ“ для Жованіка П.

— Батька Макаренка Григорія, що
востаннє був у Басарабії — Макаренко
Олександр. Гамбург-Нойтрабен, ДП
Камп 515, Фалькенберг. 50—

— Синів: Постосенка Івана, народж.
1924 р. та Постосенка Володимира,
народж. 1925 р., розшукує Постосенко
Пантелеймон, Н. Ульм, Український
табір, блок „Б“, кв. 40. 52—1.

— Дочку Лену і сина Олександра
розшукує мати Ярмоленко Христина.
Писати на „Українські Вісті“. 34—1

— Рідних і знайомих з с. Полап-
Мартин Гаджала. Butzbach Kr. Fried-
berg, Emigrant Center. 40—2

ПОБРАТИМНІ, ВІДГУКНІТЬСЯ!

Гордій Б., Грицько К., Проф'ір С.
Писати на „Українські Вісті“.

— Рідних і знайомих — Хоменко
Григорій. Писати на „Українські
Вісті“ для Анатолія.

— Синів Володимира та Микола
— Дрошенко Карло, München-Feldmo-
ching, DP-Lager, Bar. 143. 65—2

— Ткаченко Гаврило Андрійович,
відгукніться! Розшукує племянника
Жорж. Писати на „Українські Вісті“.
66—2

— Своїх двох сестер розшукує
Гордієнко Ніна Адамівна. Відгукніться
на „Українські Вісті“. 67—2.

— Земляче Очеретко Антоне, від-
гукніться до друзів і земляків — Федора
та Науна — через „Українські Вісті“.
68—2

— Своєю жінку Кулик Марію з діть-
ми: Кулик Михайла, Одарку та Івана,
що перебували в останній час в Дрез-
дені, розшукує Кулик Савка з Пет-
рівки. Kornberg, Kr. Rotenburg a/R.
Petersstr. 29. 76—2

— Брата Ємія Сатка, народж. 1917
року. Хто знає про нього, прошу по-
відомити на адресу: Ємель Сергій in
Eurasburg, Kr. Friedberg b. Augsburg.
77—2

— Захарова Олександра шукає
Захарова Віра. Mittenwald, Jäger-
kasernen, Block 3. 78—1

— Брата Василя, маму Настю, сестер
Стефу і Славу, стріла Онуфрія і
Григорія Санчука, Микола Бабія —
всі з с. Пузасині, повіт Станіславський —
шукає Баранович Марія, Новий Ульм,
Rheinhardt-Kaserne, блок „Ц“ кв. 73.
79—1

Батька Козла Якова, матір, сестру,
брата та друзів: Хомяча Івана і Саринку
Івана розшукує Козел Іван. Österreich,
Kärnten, Pöckan 31, Post Arnold-
stein. 80—1

„Обидва дотеперішні центральні
студентські об'єднання зливаються в
одну центральну організацію під на-
звою Центрального Союзу Українсько-
го Студентства (ЦЕСУС).“

Цей факт злиття має за мету
підкреслити, що Центральный Союз
Українського Студентства не є новою
організацією, але є загальним спад-
коємцем організацій, зокрема, що
є він перемисником світлої двадця-
тилітньої традиції Центрального
Союзу українського Студентства
і тому затримує його назву, а з
другого, що є він теж перемисни-
ком півторарічних зусиль та від-
даності праці, Центрального Емігра-
ційного Союзу українського студент-
ства на студентським закордонним
вітнінцям.

Загальний Студентський З'їзд,
що відбувся 29-30 червня ц. р.
прийняв цю постанову до відома і
схвалив її. Від цієї хвилини немає
більше двох студентських централі,
а є одна станова центральна сту-
дентська організація: Центральный
Союз Українського Студентства
(ЦЕСУС). Подаючи до широкого
відома цю радісну вістку, висловлю-
ємо надію, що не проміне вона
без відгуків і що об'єднання на
студентському вітнінці започаткує
процес творчої консолідації цілого
нашого творчого життя.

Д-р Володимир Янів (пр/
Голова Загального
Студентського З'їзду.

ДО НАШИХ ЗАМОВЦІВ

Подіємо таку оплату за надруку-
вання оголошень в нашому часописі:
1 стор. — 600 н. м., 1/2 стор. — 350 н. м.
1/4 стор. — 200 н. м., 1/8 стор. — 100
н. м., 1/16 стор. — 50 н. м., 1/32 стор. —
25 н. м. В тексті — 100% надлишки.

РОЗШУКИ — 50 пфеніг. за кожне
окреме слово.

Належну суму слід надіслати разом
з текстом оголошення.

Без попередньої оплати —
оголошень друкувати не бу-
демо.

Адміністрація.

Часопис „УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“ виходить
ТРИЧ НА ТИЖДЕНЬ: в середу, в'ят-
ково і неділю.

Приміщення передплати:

На 1 місяць — 6 н. м.

„ 3 „ — 18 н. м.

Ціна окремого тисла 50 пф.

Організуйте групову передплату та про-
шується для коопортажу. — Коопортажер
знижка 20%. — У справах передплати
адміністрація часопису, зміни адреси тощо —
звертатись засталою і особисто до Адміністрації.

Administration „Ukrainische Wisti“
Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Видавничий Союз

„УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ“

РЕДАГУЄ КОЛЕТІЯ

Головний редактор Ів. БАГІНИЙ

Редакція застерігає за собою право скорек-
тувати дописи, а з приводу несправності
дописів застерігає лише в особливих не-
підказ. — Дописи і листи в справах ре-
дакційних адресувати не окремим редак-
торам, а Редакції.

Redaktion „Ukrainische Wisti“

Neu-Ulm, Ludwigstr. 10.

Редактори приймають особисто в україн-
ському таборі Н. Ульм — в буд. „А“
кв. 8—12 год. щодня, крім суботи.

Authorized by Information
Control Division

Druck: — Ukrainische Zeitung
Neu-Ulm — Ludwigstr. 10.

УВАГА!

В И П Ш О В

УВАГА!

Д Р У К О М

КОБЗАР

повне видання в 4-х томах, 707 стор.

Ціна 32 н. м.

ПОТРЕТ Т. Г. Шевченка, двокольоровий,

розм. 34 x 50 см. Ціна 6 н. м.

Кольорова картина „Хата на Полтавщині“,

розм. 21 x 30 см. Ціна 5 н. м.

Школам, книгарням та коопортажерам 25% знижки.

Замовлення тільки за поштовою післяплатою слати
на адресу: Ukr. Verlag „Barwinok“ (22 a) Solingen, Post-
fach 661.